

Η εορτή του Αγ. Ιακώβου του Αδελφοθέου στα Ιεροσόλυμα

[Πατριαρχία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Η μνήμη του Αγίου Ιακώβου του Αδελφοθέου πρώτου Ιεράρχου των Ιεροσολύμων , εορτάσθη την Τρίτη 5 Νοεμβρίου από το Πατριαρχείο των Ιεροσολύμων.

Η επίσημη ανακοίνωση

Τήν Τρίτην, 23ην Ὀκτωβρίου/ 5ην Νοεμβρίου 2019, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, πρώτου Ἱεράρχου τῶν Ἱεροσολύμων ὡς Θρονική ἐορτή αὐτοῦ.

Ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος εἶναι γνωστός εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὡς ὁ υἱὸς Ἰωσήφ τοῦ μνήστορος τῆς Θεοτόκου καὶ ἀδελφός τοῦ Κυρίου κατὰ τὸν νόμον, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ἀνέθεσε τὴν διαποίμανσιν τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων.

Συμφώνως πρὸς τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων ἦτο ὁ Πρόεδρος τῆς πρώτης Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων τό ἔτος 49 μ.Χ. Εἶναι ὁ συγγραφεὺς τῆς

ἐπιστολῆς αὐτοῦ ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ, ὁμολογήσας τόν Ἰησοῦν ὡς τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ καί Χριστόν καί κρημνισθεῖς διὰ τοῦτο ἀπό τοῦ πτερυγίου τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος καί ὡς Ἱερομάρτυς τιμώμενος.

Πρός τιμήν τῆς μνήμης καί τοῦ ἔργου αὐτοῦ, ἡ Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων ἐτίμησεν αὐτόν εἰς τόν παρά τό Κεντρικόν Μοναστήριον ἱερόν Ναόν αὐτοῦ δι' Ἑσπερινοῦ ἀφ' ἑσπέρας καί διὰ θείας Λειτουργίας τήν πρωΐαν ἀνήμερα τῆς ἑορτῆς, τῶν ὁποίων προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος.

Μετά τοῦ Μακαριωτάτου εἰς τήν θείαν Λειτουργίαν συνελειτούργησαν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναζαρέτ κ. Κυριακός καί οἱ Σεβασμιώτατοι Ἀρχιεπίσκοποι Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος, Σεβαστείας κ. Θεοδόσιος, καί ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, Ἀγιοταφῖται Ἱερομόναχοι ὧν πρῶτος ὁ Γέρων Καμαράσης Ἀρχιμανδρίτης Νεκτάριος, οἱ Πρεσβύτεροι τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ π. Φάραχ / Χαράλαμπος Μπαντούρ καί ὁ π. Χάντερ / Γεώργιος Μπαράμκη, ἄλλοι ἱερεῖς, ὁ Ἀρχιδιάκονος Μᾶρκος καί ὁ Ἱεροδιάκονος Εὐλόγιος, παρουσία τοῦ ἐξοχωτάτου Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τά Ἱεροσόλυμα κ. Χρήστου Σοφianoπούλου καί ἐν προσευχῇ πυκνοῦ ἐκκλησιάσματος ἐκ τῶν ἐνοριτῶν τοῦ ναοῦ καί ἐκ προσκυνητῶν.

Πρός τό ἐκκλησίασμα τοῦτο ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ἑλληνιστί καί ἀραβιστί ἔχοντα ὡς ἔπεται:

«Δίκαιοι δέ κληρονομήσουσι γῆν καί κατασκηνώσουσιν εἰς αἰῶνα αἰῶνος ἐπ' αὐτῆς. Στόμα δικαίου μελετήσῃ σοφίαν καί ἡ γλῶσσα αὐτοῦ λαλήσῃ κρίσιν, (Ψαλμ. 36,29-30), λέγει ὁ ὕμνωδός.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί,

Ἡ ἱερά μνήμη τοῦ ἁγίου καί δικαίου ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου συνήγαγε πάντας ἡμᾶς σήμερον ἐν τῷ ἐπωνύμῳ ἱερῷ αὐτοῦ ναῷ, ἵνα ἀναπέμψωμεν θυσίαν αἰνέσεως καί ἀναιμάκτου εὐχαριστίας τῷ ἁγίῳ Τριαδικῷ Θεῷ, τῷ μεγάλῳ καί θαυμάσιῳ ποιοῦντι τοῖς ἁγίοις καί δικαίοις αὐτοῦ.

Ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ἀνεδείχθη ὄργανον τῆς ἐνεργείας τοῦ ἁγίου Πνεύματος, καί τοῦτο διότι πρῶτος Ἐπίσκοπος τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις Ἐκκλησίας ἐγένετο παρ' Αὐτοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ χειροτονηθεὶς, καί πρῶτος τὴν θείαν Λειτουργίαν ἔγραψε καί ἐξέθετο, παρ' αὐτοῦ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ταύτην διδαχθεὶς, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Συναξαριστὴς τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν θεῖος Παῦλος ἀποκαλεῖ τόν δίκαιον Ἰάκωβον «στῦλον» (Γαλάτ. 2,9) τῆς Ἐκκλησίας, ἡ δέ Καθολικὴ αὐτοῦ ἐπιστολὴ ἐμφανίζει αὐτόν ὡς «διδάσκαλον» μεγάλου προσωπικοῦ κύρους μεταξύ τῶν ἀναγνωστῶν του. Προσέλαβε τὴν ὀνομασίαν «Ἀδελφóθεις», διότι μετὰ τῶν ἄλλων νομιζομένων ἀδελφῶν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἦτο υἱός τοῦ μνήστορος Ἰωσήφ ἐκ γυναικός, μετὰ τῆς ὁποίας εἶχε συζευχθῆ οὗτος πρὶν ἢ μνηστευθῆ τὴν ἀειπάρθενον Μαρίαν Θεοτόκον καί Μητέρα τοῦ Θεοῦ. Ἐνεκεν τῆς ὑπερβολικῆς ἀσκήσεως εἶχεν ἀπεσκληρυμμένα «τά γόνατα αὐτοῦ δίκην καμήλου», διότι συνεχῶς προσηύχετο γονυπετής «προσκυνῶν τῷ Θεῷ καὶ αἰτούμενος ἄφεσιν τῷ λαῷ». Διὰ δέ τὴν ὑπερβολὴν καὶ τόν ζῆλον τῆς δικαιοσύνης, τουτέστιν τῆς πίστεως εἰς τόν Θεόν καὶ τῶν ἔργων τῶν ἀγαθῶν, ἐκαλεῖτο «ὁ Δίκαιος». «Τί τό ὄφελος, ἀδελφοί μου, ἐάν πίστιν λέγει τις ἔχειν, ἔργα δέ μὴ ἔχη; μὴ δύναται ἡ πίστις σῶσαι αὐτόν»; (Ἰακώβ. 2,14), κηρύττει ἐν τῇ Καθολικῇ αὐτοῦ Ἐπιστολῇ, ἐπικαλούμενος ὡς παράδειγμα τὴν σχέσιν σώματος καὶ ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου, λέγων: «Ὡσπερ γάρ τό σῶμα χωρὶς πνεύματος νεκρόν ἐστίν, οὕτω καὶ ἡ πίστις χωρὶς τῶν ἔργων νεκρά ἐστίν», (Ἰακ. 2,26).

Μέ ἄλλα λόγια, ἡ πίστις, ἡ στερουμένη τῶν ἔργων, εἶναι ἀργή καὶ νεκρά, ὅχι μόνον διότι εἶναι κενὴ ἀπὸ τᾶς ἐκδηλώσεως, αἱ ὁποῖαι ἀποδεικνύουν τὴν ὑπαρξιν πνευματικῆς ζωῆς παρὰ τῷ πιστεύοντι, ἀλλὰ καὶ διότι δέν δύναται νὰ ἐνεργήσῃ τὴν σωτηρίαν· εἶναι ἀδύνατον ἡ ἀδιάφορος καὶ ἀνενέργητος πίστις νὰ ὀδηγήσῃ εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν, ὡς λέγει καὶ ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας: «Δικαιοῖ μὲν γάρ ἡ πίστις ἡ εἰς Χριστόν καὶ τῆς τῶν προεπταισμένων ἀπαλλάττει κηλίδος. Εἰ δέ δή τις μετὰ τοῦτο ράθυμός τε καὶ ἀναπεπτωκῶς εὐρίσκειτο, πρὸς τε τὰ σαρκός καὶ τὰ τοῦ κόσμου πάθη ἐπιρρεπής, νενέκρωκεν οἶονεῖ πως ἐν ἑαυτῷ τὴν πίστιν... παλινδρομήσας μᾶλλον ἐπὶ τὴν ἀρχαίαν τοῦ βίου σκαιότητα».

Ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ἐκλήθη «Δίκαιος», διότι οὗτος ὅχι μόνον ἐπίστευσεν εἰς τόν ὑπὸ τῶν προφητῶν τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου προκαταγγελθέντα Υἱόν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ἐγένετο καὶ κοινωνός τῶν παθῶν τοῦ Χριστοῦ καὶ δὴ τοῦ μαρτυρικοῦ αἵματος Αὐτοῦ, ἐξομοιούμενος πρὸς τόν θάνατον Αὐτοῦ, ὡς κηρύττει ὁ Θεῖος Παῦλος λέγων: «Ἀλλὰ μενοῦνγε καὶ ἡγοῦμαι πάντα ζημίαν εἶναι... καὶ σκύβαλα, ἵνα Χριστόν κερδήσω καὶ εὕρεθῶ ἐν αὐτῷ μὴ ἔχων ἐμὴν δικαιοσύνην τὴν ἐκ νόμου, ἀλλὰ τὴν διὰ πίστεως Χριστοῦ τὴν ἐκ Θεοῦ δικαιοσύνην ἐπὶ τῇ πίστει τοῦ γινῶναι

αυτόν καί τήν δύναμιν τῆς Ἀναστάσεως αὐτοῦ καί τήν κοινωνίαν τῶν παθημάτων αὐτοῦ, συμμορφούμενοι τῷ θανάτῳ αὐτοῦ, εἰ πως καταντήσω εἰς τήν ἐξανάστασιν τῶν νεκρῶν», (Φιλιπ. 3, 8-11).

Ἑρμηνεύων τούς λόγους τούτους ὁ ἱερός Χρυσόστομος λέγει ὅτι ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ἡ δικαιοσύνη μας. «Θεοῦ ἐστὶν αὕτη δικαιοσύνη· δῶρόν ἐστι αὕτη ὀλόκληρον». Ὁ δέ ἅγιος Ἰάκωβος διδάσκει ὅτι ὁ Θεός εἶναι ἡ πηγή τῶν τελείων δωρημάτων: «Μή πλανᾶσθε, ἀδελφοί μου ἀγαπητοί· πᾶσα δόσις ἀγαθή καί πᾶν δῶρημα τέλειον ἄνωθέν ἐστὶ καταβαῖνον ἀπὸ τοῦ πατρὸς τῶν φώτων, παρ' ᾧ οὐκ ἔνι παραλλαγή ἢ τροπῆς ἀποσκίασμα», (Ἰακ. 1, 16-17).

Ὅντως πρέπει νά εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι ὁ Θεός, ὁ Ὅποῖος ἐκάλεσε ἡμᾶς νά γίνωμεν συμμέτοχοι τῆς δικαιοσύνης τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ, Κυρίου δέ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἀξιόπιστος καί τηρεῖ ὅλας τὰς ὑποσχέσεις Αὐτοῦ, διὰ τοῦτο καί ὀφείλει ἕκαστος ἐξ ἡμῶν νά ἐμπιστεύηται Αὐτόν ἄνευ τινος δισταγμοῦ, ὡς λέγει ὁ σοφός Παῦλος: «Πιστός ὁ Θεός δι' οὗ ἐκλήθητε εἰς κοινωνίαν τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν», (Α' Κορ. 1,9). Ἡ δέ πίστις μας εἰς τόν Θεόν δοκιμάζεται διὰ τῶν ἐνεργειῶν καί πράξεων ἡμῶν, ὡς λέγει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός: «Πίστις γάρ χωρίς ἔργων νεκρά ἐστίν, ὁμοίως καί ἔργα χωρίς πίστεως· ἡ γάρ ἀληθὴς πίστις διὰ τῶν ἔργων δοκιμάζεται».

Διὰ τοῦτο ὁ ἅγιος Ἰάκωβος συνιστᾷ μακροθυμίαν καί ὑπομονήν, ἐπικαλούμενος τό παράδειγμα τῆς κακοπαθείας τῶν προφητῶν καί τῆς ὑπομονῆς τοῦ Ἰώβ: «Μακροθυμήσατε οὖν ἀδελφοί καί μή στενάζετε κατ' ἀλλήλων, ἵνα μή κριθῆτε· ἰδοὺ ὁ κριτὴς πρό τῶν θυρῶν ἔστηκεν· ὑπόδειγμα λάβετε, ἀδελφοί μου, τῆς κακοπαθείας καί τῆς μακροθυμίας τούς προφήτας, οἱ ἐλάλησαν τῷ ὀνόματι Κυρίου· ἰδοὺ μακαρίζομεν τούς ὑπομένοντας· τήν ὑπομονήν Ἰώβ ἠκούσατε, καί τό τέλος Κυρίου εἶδετε, ὅτι πολὺσπλαγχνος ἐστὶν ὁ Κύριος καί οἰκτίρμων».

Οἱ ἀποστολικοὶ οὗτοι καί κηρυγματικοὶ λόγοι τοῦ ἁγίου Ἰακώβου μᾶς προτρέπουν νά ἀναλογισθῶμεν ἀφ' ἑνὸς μὲν τήν Χριστιανικὴν ἡμῶν πίστιν, ἀφ' ἑτέρου τήν ἔνταξίν μας εἰς τό μυστικόν σῶμα τοῦ Χριστοῦ, δηλονότι τήν Ἐκκλησίαν, τῆς ὁποίας ὁ μοναδικός καί ἀπόλυτος σκοπός εἶναι νά γίνωμεν κατὰ τόν ἀπόστολον Πέτρον «θείας κοινωνοὶ φύσεως», (Β' Πέτρου 1,4), δηλαδή ἅγιοι καί συμμέτοχοι τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ, ἀφ' οὗ βεβαίως ἀπαλλαγῶμεν ἀπὸ τήν διαφθοράν τοῦ κόσμου, τήν ὁποίαν προκαλεῖ ἡ ἐφάμαρτος ἐπιθυμία. «Θεούμενοι τῇ μετοχῇ τῆς θείας ἐλλάμψεως καί οὐκ εἰς τήν θείαν μεθιστάμενοι οὐσίαν», ἐξηγεῖ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός.

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, οἱ πιστεύσαντες εἰς τόν Ἰησοῦν Χριστόν ὡς Θεόν καί Σωτῆρα οὗτοι κατὰ τόν ἅγιον Ἰωάννην τόν Εὐαγγελιστήν «ἐκ Θεοῦ

ἐγεννήθησαν», (Ἰωάν. 1,13) ἢ ἐκ τοῦ «Πνεύματος τοῦ Θεοῦ», (Ἰωάν. 3, 5 / 3,8). Οὕτω λοιπόν οἱ δεδικαιωμένοι καί ἡγιασμένοι γίνονται «τέκνα Θεοῦ», (Α΄ Ἰωάν. 3, 1-2), ὁ δέ Θεός γίνεται Πατήρ αὐτῶν καί συνεπῶς κληρονόμοι τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ· «Εἴ δέ τέκνα καί κληρονόμοι, κληρονόμοι μέν Θεοῦ, συγκληρονόμοι δέ Χριστοῦ», (Ρωμ. 8,17), λέγει ὁ θεῖος Παῦλος.

Ἡμεῖς δέ σήμερον, οἱ τιμῶντες τὴν ἱεράν μνήμην τοῦ Θεοῦ καί Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ δούλου Ἰακώβου (Ἰακ. 1,1) τοῦ Ἀδελφοθέου, τοῦ κηρύττοντος ὅτι “πολύ ἰσχύει δέησις δικαίου ἐνεργουμένη”, (Ἰακ. 5,16), ἱκετεύσωμεν σὺν τῇ Θεοτόκῃ καί Μητρί τοῦ Θεοῦ καί μετὰ τοῦ ὑμνωδοῦ εἴπωμεν: «Τοῦ Ἀρχιποίμενος Χριστοῦ ἀδελφός χρηματίσας καί διάδοχος, καί ἐν ἀποστόλοις ἐπίσημος τόν ὑπὲρ Αὐτοῦ θάνατον ἡγάπησας καί τό μαρτύριον οὐκ ἀπησχύνθης, Ἰάκωβε ἔνδοξε. Αὐτόν ἱκέτευε ἀδιαλείπτως τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν» καί εἰρηνεῦσαι τὴν δοκιμαζομένην ἐκ τοῦ πολέμου περιοχὴν ἡμῶν. Ἀμήν.

Ἀπολυθείσης τῆς θείας Λειτουργίας, ἀνῆλθεν ὁ Μακαριώτατος εἰς τὴν αἵθουσαν τοῦ Θρόνου τοῦ Πατριαρχείου ἐνδεδυμένος ἐν συνοδείᾳ καί μετὰ τῶν Ἀρχιερέων ἐκ τῶν δωματίων τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου, διῆλθε διὰ τῆς θύρας τοῦ Κεντρικοῦ Μοναστηρίου, λαμβάνων ὡς καί πάντες οἱ διερχόμενοι τό καθιερωμένον ἀρτίδιον εὐλογίας παρὰ τῆς ὑπευθύνου τοῦ ἀρτοποιείου Γεροντίσης μοναχῆς Σεραφείμας.

Εἰς τὴν αἵθουσαν τοῦ Θρόνου ἀνεπέμφθη δέησις ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου καί τῆς Συνοδείας, ἐψάλη ὁ Πολυχρονισμός τοῦ Μακαριωτάτου καί ἠκολούθησε τό ἐόρτιον κέρασμα καί ὁ Μακαριώτατος καί πάλιν προσεφώνησεν ἑλληνιστί καί ἀραβιστί ὡς ἔπεται:

«Ἄλλ’ ἐπιφαίνεται Ἰάκωβος ὁ χρηματίσας Αὐτοῦ [τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ] ἀδελφός οὐκ ἀπεξενωμένος Αὐτοῦ γεγονώς, οὐδέ ἀλλότριος τῆς εἰς Αὐτόν πίστεως, εἷς δέ τῶν σφόδρα γνησίων Αὐτοῦ μαθητῶν· ὡς καί τόν θρόνον ἀνεδέξασθαι πρῶτον τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις Ἐκκλησίας», ἀναφέρει ὁ Εὐσέβιος Καισαρείας εἰς τὰ συγγράμματα αὐτοῦ, (Ε.Π.Ε. τόμος 21, σ. 380).

Ἐκλαμπρότατε Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος κ. Χρῆστε Σοφιανόπουλε,

Σεβαστοί Ἅγιοι Πατέρες καί ἀδελφοί,

Αγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί.

Ἡ Ἁγία τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία τιμᾷ καί γεραίρει σήμερον τὴν σεπτὴν μνήμην τοῦ πρώτου αὐτῆς Ἱεράρχου, Πνευματικοῦ ποιμένος, διδασκάλου καί ἐγκρίτου Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου. Οὗτος, εἷς ὢν ἐκ τῶν σφόδρα γνησίων μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, ἐχρίσθη ὑπ’ Αὐτοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ

Οἰκονόμος τῶν Μυστηρίων τῶν πνευματικῶν, τοὔτέστιν Ἀρχιερεύς ὑπό δέ τῆς χορείας τῶν Ἀποστόλων κατεστάθη πρῶτος Ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων, ὡς λέγει καί ὁ ὑμνωδός αὐτοῦ. «Χορείαν τῶν Ἀποστόλων πάνσοφε, σαφῶς ἐκόσμησας, Ἀρχιερεύς ὡς πρῶτος γεγονώς, αὐτουργία τοῦ Λόγου χρισθεῖς, ὡς μαθητής θεάδελφος, ἱεροκῆρυξ μυστικώτατος».

Ἡ ἐόρτιος μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου ἀφορᾷ οὐχί μόνον εἰς τόν τῆς Ἐκκλησίας θεσμόν, τόν ἀρρήκτως συνημμένον μετά τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς τοῦ Ἐπισκόπου καί Πατριάρχου τῶν Ἱεροσολύμων, ἀλλά καί εἰς τήν διαφύλαξιν τοῦ θρησκευτικοῦ καί τοῦ ἱεροῦ προσκυνηματικοῦ καθεστῶτος τῆς Ἁγίας πόλεως Ἱερουσαλήμ, δηλονότι τοῦ Χριστιανικοῦ δημογραφικοῦ χαρακτήρος αὐτῆς.

Ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος, ὁ ἐπικληθεῖς «δίκαιος», ἐσφράγισε τόν Ἱεροσολυμιτικόν τῆς Ἐκκλησίας θρόνον μετά τοῦ μαρτυρικοῦ αὐτοῦ αἵματος, γενόμενος οὕτως συμμάρτυς τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ὄντος τό μυστικόν Σῶμα, ἀλλά καί ἡ Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ ἐλέω Θεοῦ ἐγκατάστασις τῆς ἡμῶν μετριότητος ἐπὶ τοῦ Ἐπισκοπικοῦ θρόνου τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἰακώβου ὡς διαδόχου Αὐτοῦ, διατρανώνουν τήν ἀψευδῆ μαρτυρίαν τῶν Κυριακῶν τοῦ Εὐαγγελίου λόγων: «...καί πύλαι ᾧδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς», τοὔτέστιν τῆς Ἐκκλησίας, (Μάτθ. 16,18).

Διό πάντες ἡμεῖς, κλῆρος καί λαός, οἱ παροικοῦντες ἐν Ἱερουσαλήμ, (Λουκ. 24,18) καί μαρτυροῦντες «τό ὑπέρ πᾶν ὄνομα», (Φιλιπ. 2,9), τοὔτέστιν τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, καλούμεθα νά ἀκούσωμεν εἰς τούς προτρεπτικούς λόγους τοῦ σήμερον ἐορταζομένου Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου λέγοντος: «μακροθυμήσατε οὖν, ἀδελφοί, στηρίξατε τάς καρδίας ὑμῶν ἕως τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου», (Ἰακ. κεφ. 5). Ἀμήν. Ἔτη πολλά!»

Τέλος, ὁ Μακαριώτατος ἐπέδωσε τάς κλεῖδας τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου εἰς τούς Ἐπιτρόπους αὐτοῦ.